

Bemærkninger til forslaget

Forslaget har sammen med en lang række VS-forslag om indgreb mod skattefiduser været behandlet tidligere (10. januar 1979), hvor det blev mødt med uforpligtende velvilje fra et flertal i Folketinget.

Særlig interessant er det, at socialdemokratiet

ved flere lejligheder har ønsket 3.000 kr.s fradraget fjernet. Man har bare ikke gjort noget ved det.

Det kunne der ellers være grund nok til.

Under udvalgsarbejdet fik vi belyst den asociale virkning af fradraget, som det fremgår af denne opstilling (1976-tal):

Skattepligtig husstandsindkomst	3.000 kr.s fradragets gennemsnitlige beløb	Andel af husstande med 3.000 kr.s fradrag
kr.	kr.	pct.
- 20.000.....	801	9
20.000- 60.000.....	921	31
60.000-100.000.....	1.184	65
100.000-140.000.....	1.522	78
over 140.000.....	2.185	86
I alt.....	1.275	44

Fradraget virker altså 3-dobbelt asocialt:

1) Den største indkomst har den største skatterabat på hver krone,

2) de højeste indtægter benytter fradraget 10 gange så hyppigt som den laveste indkomstgruppe og

3) de høje indtægter fratrækker dobbelt så store beløb som de lave.

Det karakteristiske for ordningerne under 3.000 kr.s fradraget er, at hvor de i sin tid var begrundet i forsikringsformål (som en slags sikkerhedsnet i tilfælde af død, invaliditet og lign.), så fungerer de i dag især som middel til skatteunddragelse.

Det illustrerer følgende eksempel:

Familien W har af forskellige grunde oparbejdet en gæld på 100.000 kr. Problemet er nu, at hvis *W* går hen og dør, så kan resten af familien sidde og hakke i det resten af livet.

Derfor beslutter familien sig for en livsforsikring og får besøg af en assurandør. Denne fornemmer hurtigt, at det ikke er stedet for de helt store fiduser. Kapitalpension kan ikke komme på tale, da *W* midlertidigt aflønnes af det offentlige, og der synes også at være visse moralske kvababbelsér. Men der findes også ordninger for menigmand, og

de er slet ikke så tossede. Der findes et halvt hundrede stykker, men man nøjes med at gennemgå et par af dem, der passer bedst til formålet.

»Væddemålsforsikringen« er en billig livsforsikring, men den har den ulempe, at hvis man ikke dør inden udløbsdagen, så er pengene tabt.

Udgiften er jo ikke så meget større ved at tegne en af de dyre forsikringer, siger assurandøren. Præmierne er jo fradragsberettigede op til 3.000 kr. om året. Med *W*s marginalskatteprocent betyder det, at staten betaler de 58 pct.

Måske skulle man derfor tegne en *kapitallivsforsikring* på 100.000 kr. Den udbetales ved død eller senest, når *W* er 60 år. Den årlige præmie i 27 år er 2.900 kr. Og er fradragsberettiget. Og forsikringssummen er skattefri, når den udbetales. Det samme er den bonus, som tilskrives forsikringen.

Bonussen er i øvrigt et kapitel for sig. Den fremkommer ved, at præmien (efter Forsikringsrådets direktiver) skal fastsættes efter, at selskaberne har en rente på 5 pct. – mens den reelle rente er 15–18 pct. De mange overskydende penge kommer selskaberne af med gennem bonustilskrivninger. Der opstilles et regneeksempel.

Det aktuelle rentegrundlag (i 1979) er 13 pct.